

מסורת הש"ס

(א) [לקמן עד: (ב) (לעיל י.
וש"נ, (ג) [שם, (ד) [גדרים
מא.], (ה) [נ"ל אחר ד"ה
אביי, (ו) [בס"א: וקורה
ואע"ג דאין צריכין לערב
חזירות,

נורה אור השלם

1. וְדָנְיָאֵל בָּעָא מִן
מַלְכָּא וּמָנִי עַל עֲבִידְתָּא
דִּי מְדִינַת בָּבֶל לְשֹׁדְדִיר
מִיֵּשֶׁב וְעַבְדִּי נְגוּ וְדָנְיָאֵל
בְּתֵרַע מַלְכָּא:

דניאל ב מט

הגהות הב"ח

(ח) גם' תחומא מעירוביה
אמר ליה בההיא אן
סבדי:

גליון הש"ם

גמ' ר"י בן בבא מתיר
בעבדים. עיין לקמן דף
עט ע"ב תוס' ד"ה וע"י
אשמו:

מוֹתֵם רַעִי

לא שמעי לי הא
שמעתא. דרב יוסף
תלמידו דרב יהודה שהו
תלמיד של רב ושמואל,
וחלה רב יוסף ונעק
תלמודו וכהיה שומע
ממרר דרב ושמואל ואינו
גומר ללוחה שמעיה
מתמיה ולאו תלמידו של רב
יהודה אזי ולא אמר לי
שמעיה זו, ואבי תלמידו
מזכירו. (נדה לט. ע"פ נדרים.)

רבינו חננאל

מקום פיתא. שהוא אורל שם: קיינ
בשדה ליבשן לקציעות: צומן שדרכן
אע"פ שקדש עליהן היום בשדה יש ל
וכל העיר להן כד' אמות: צומן שדרכ
בצביר אין מודדין להן אלל מן השדה:
מז' דאי ממוטו לבו ריפסא הפסס
טע"פ ינחא אהו: והואל וצריכין לשמרו
שהרי ישנים שם כל הלילה: לא שמיע
לי הא שמעא. דלמר רב מקום
פיתא גורס. רב יוסף חלה ושכח
תלמודו והיה אצ"י תלמידו מזכיריו:
מבבלות פרס. וכל אחת יש לה דירה
לצדה עמו: בחצר: אומר מצאדים.
שאין גמא שחרי: בפרע ענדא.
כד"מ שהוא חשיב ליה בחרע מלכא:
סלמדי אלל רבו. דר עמו בחצר
ומקבל פרס הימנו מאי: דרב צי
ר' חיאי. כשהיה מקבל פרס מצי ר'
חיאי: * למקום אחר. לחצר אחרת:
אצ"י. לא שמיע ליה ההיא מתניתא
דמיתא לעיל [דף עב:] שם שגבו את
עירובין: ואין נמי שמיע ליה מביבא
ל"ה הלכתא מאי משום דלוקימנא לה
בפלוגא: והא אחין. דמתניתין
נגבו את עירובין דמי דהא קתני
אם אין עמיה דיריין אין צריכין
לעירב: הכא צמאי עסקינן דאיכא
דיריין בדייהו. ומוליקין דמתניתין
אפ"י בחצר שלהן קאמר שמעריין
לע"פ דיריין שעמיה: דמנו דמי
אסרי. והוקיקוהו לעירוב הני נמי
אסרי איש על אחיו אבל שתי חצירות
ופתח ביניהם וגבו אליו עירובין
לעצמן והותרה חצירן ואלו לעצמן
והותרה חצירן או שדין בחדת מהן
אב צביו בלא דיריין אחרים וצאו
לעירב זו עם זו והואל ואין אומר
עליהן וליכא מגו חולד נעשה שלח
לכולן דיקא נמי דטעמא משום מגו
דקתני או שאין עמיה כו' הא יש
עמיה דאיכא מגו צריכין וטעמא
דרישא משום דיריין הוא: בנאגא.
צית אושפאח בצקעה: ציית. לנים:
צ"י רב. צית המדגא ובתוך אלפים
מז' הוא: מנאגא משקין לו.
אלפים לכל רוח ולא מצי רב דבחר
פיתא אזלינן או דילמא מקום לינה
גורס: בנאגא אן סבדי. הואל
והואל כריך ללכת מחר לאותה הרח
אי הוה ליה הלילה הזה צית דירה
ללון במקום עירוב טפי הוה ניחא
ל"ה: ה"א דאי מייסי ליה ריפסא לצי
רב טפי דיריין מיה: אב צביו סבד
וסלמדיו כריבס דמו. לענין שתי
חצירות זו לפניו מזו ודריסת רגל
הפנימית על החיצונה ותנן במתניתין
[למקן עה.] אם היו של יחידים שיחד
דר צפנימית דהויא רגל המותרת
במקומה אינה אוסרת שלא במקומה
ובאם של רבים וכל עירבה פנימית
לגמלה דהוא רגל האסורה במקומה
אוסרת על החיצונה אפי' עירבה

מבוי

חצר

הדר פרק ששי עירובין

עב.

עין משפט
גר מצוה

עו א מ"י פ"ד מה' עירובין הל' ח סמך
שעין דרכנן א טו"ש א"ח
ס"ס שם טו"ש ה:
עו ב טור א"ח ס' תט
בב"י:
עו ג ד טו"ש הלכה ה
ו טו"ש שם סעיף ו:
עו ה מ"י פ"ו מהל'
עירובין הלכה ה
טו"ש ע"א ס' תט ס"ו:
פ ו מ"י פ"ד מהלכות
עירובין הלכה ה
טו"ש ע"א ס' שם ע"ה
[ב]
פא ז טו"ש ע"א ס' ס'
שם סעיף כו:

רבינו חננאל (המשך)

שכונתו בשער המלך חזו.
 יסמי, בבא שער ותרע
 וסמך, שנת תרע ו' תרע
 יהודי' כן בשער שמה
 ששער, י' הכיני שמה
 תתחלק מ' הוא המוריד
 בעידי' בין ו' יהודי' כן
 בתורה ב' יהודי' כן
 בבבא, תרע, מ' ששמו שער
 סמך על השער, וא' דניאל
 שמה מלכא. וסמך
 דאקומנא כן אצל איכו
 סמך פרס אמרין
 לתמיד אצל רבו איכו
 לעירוב רב ר' אלא.
 ואסיקנא רב ר' חייא
 חייא בבת ר' אלא
 אמרין אי' אנו זריכין
 לערב, שהר אנו סמוכין
 על שולחנו. בעא מיניה
 אבאי מרבי חמשה שובי
 עירובן שמעלין עירובן
 למקום אחד ארבע מילין
 על כרל, או אל אחד
 מילין על ידי עצמו.
 ופסח על אחד מולך על
 ידי כולן. ואקשין עליה
 אחיז ממו שביב רבן, או
 מדרגתן סיפא אנו סמוכין
 דירובן אי' זריכין
 לערב, כלומר חן ארבע
 מילין מותרין כמו אחרי'ן
 שזריכין וגיבא תי עירובן,
 וקטני' שריב עירוב כל
 אחד ומשני עירוב גבי
 ארבע ארבע אחרין
 בתורה, מרג דהני אחרין
 האני, גמי מסידי אהני.
 ו' עירובי' אהני.

[illegible]

וּדְרִינְיָא בְּתַרְע מַלְבָּא. פִּי ר"ח וּסְיַמְנָן צִבָּא שְׁעָר מַרְע שְׁעָר
פִּי רַצִּי יְהוּדָה בֶּן צִבָּא הוּא מַחִיר צִבְדִּים וְצִבָּא וְתַרְע
הַכֵּל שְׁעָר נִרְאָה דְּמִימִי קֵרָא לְסִימָן וְלִטְעֵם לְדַבְּרֵי:
בַּעַא מִינִיה אֲבִי מַרְבָּה חֲמִשָּׁה שָׁנָבּ עִירֻבֵּן ב'י. וְשַׁע"ג לְדַבְּרֵי
יֵדַע לְהֵאֵי צִרְיָאָא דְּלַעֲלִי דְּהָא בִּסְקוֹ
פִּרְק מִי שְׁהוּלְאוֹהוּ (לַעֲלִי דָף מ"ט):
פִּרְק מִינִיה לְרַבָּה דְּקָאֲמַר לִיה לְדִידָךְ
קָשָׁה לְשִׁמּוּלָא קָשָׁה לְרַבִּי עִירֻב מִשּׁוּם
קִינִי לֹא שָׁאֵל כֹּהֵן לְגֵבִי אֲלֵא כְּדִי
לְהַשְׁמִיט לֹו מִמַּשְׁמִיטִין:

ברבים דמו או ביחידים דמו.

פ' בקונטרס לענין ז'
חצירות זו לפניו מזו דתנן בסקוף
פירקין ואם היו של יחידים אין
צריכין לערב ומיבעיא ליה אם אב
וצנו דרים בצנימית אי חשיבי
יחידים או כרבים תימא לר"י
דממתא שמעין ליה דמוכחא דלא
אב וצנו אוקרים זה על זה ודיון
דלא אסרי אם כן הויא לה רגל
המותרת במקומה ואינה אוקרת שלא
במקומה דההיא טעמא דיחידים אין
צריכין לערב וי"ל דמקבלי פרס
מיבעיא ליה ומסקפא ליה אי מתא
בסמוכין על שלחן אביה משם
ועתה הוא דאין צריכין לערב כשאין
עמהם דיוורין דלאני קאת מה
שסמוכים צפת אע"ג דמקום לינה
גורם אבל מקבלי פרס אע"ג דאין
עמהם דיוורין צריכין לערב או דילמא
מתניתין במקבלי פרס כדאוקמא רב
דאמר התם מקום פיתא גורם ומימי
ראייה מצרייתא דתתם האב וצנו
הרב ותלמידו מקבלי פרס יניהו כיון
ששים צדניהם היכא דלא קמי
צדניהם אכולין על שלחן אביה ומיהו
לא משמע כלל לומר כן וגרסה לר"י
דמיבעיא ליה בדליכא בכל המצוי
אלא אב וצנו או הרב ותלמידו צדתי
וחצירות שלהם פתוחין למצוי ודיון
שכל המצוי שלהם משתכחת תורת
עירוב וקמיבעיא ליה נמי דאם
תימאי לומר אין צריכין לערב מצוי
שלהם יתר בצלי וקוריה או לא:

זימנא

שאינן דיוורין עמהן בחצר אין צריכין לערב שמע מינה בעא מיניה רב חייא בר אבין מרב ששת בני בי רב דאכלי נהמא בבאגא ואתו ובייתי בבי רב כי משחינן להו תחומא מבי רב משחינן להו או מבאגא משחינן להו אמר ליה ^ה משחינן מבי רב והרי נותן את עירובו בתוך אלפים אמה ואתי וביית בביתיה דמשחינן ליה תחומא מעירוביה ^ו בההוא אנן סהדי ובהדא אנן סהדי בההוא אנן סהדי דאי מיתדר ליה התם ניחא ליה ובהדא אנן סהדי דאי מייתו להו ריפתא לבי רב ניחא להו טפי בעי רמי בר חמא מרב חסדא אב ובנו הרב ותלמידו כרבים דמו או כיחידים דמו צריכין עירוב או אין צריכין עירוב מבוי שלהן ניתר בלחי וקורה או אין ניתר בלחי וקורה א"ל תניתוה ^י אב ובנו הרב ותלמידו בזמן שאין עמהן דיוורין הרי הן כיחידים ואין צריכין לערב ^י ומבוי שלהן ניתר בלחי וקורה: **מתני'** חמש חצירות פתוחות זו לזו ופתוחות למבוי עירבו בחצירות ולא נשתתפו במבוי מותרין בחצירות ואסורין במבוי ואם

שנת ה'תשס"ז

ר' בנאי וקורה. ¹⁰ לערב חצירות ואע"ג דאין צריכין מ"מ פתוחות לו: אף מוז לזו: ואסורין במבוי. דאין סומכין על עירוב במקום שיתוף:

שנינה שלהם שם. וסימ' ודניאל בתרע
ה ודניאל בתרע מלכא. כלומר כאילו